

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư ngày 12/01/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 762

“NIỆM PHẬT CẦU VÃNG SANH KHÔNG NÊN CHẬM TRỄ”

Trong cuộc sống của chúng ta, có rất nhiều việc chúng ta rất khẩn trương. Chúng ta đi đâu, làm gì cũng rất khẩn trương. Ví dụ chúng ta đi ra sân bay thì phải đi sớm trước mấy giờ đồng hồ. Chúng ta mau mau đi tắm, mau mau đi ngủ, nhưng đối với việc liễu thoát sanh tử thì chúng ta cứ từ từ, không có thái độ lo lắng khẩn trương. Có rất nhiều người có tâm trạng này cho nên không còn cơ hội liễu thoát sanh tử.

Hòa Thượng nói đến một câu chuyện: Bà Lôi cư sĩ mời Hòa Thượng đến Hồng Kông giảng pháp. Lần đầu tiên Hòa Thượng đến Hồng Kông năm 1977. Tất cả mọi việc chuẩn bị cho buổi giảng hôm đó, từ tặng phẩm, ăn uống, nơi ăn chôn ở đều được bà Lôi chuẩn bị rất chu đáo. Bà khoe với Hòa Thượng là bà đã mua được hàng trăm mẫu đất ở khắp nơi, từ Hồng Kông đến Singapore. Bà rất giàu có. Hòa Thượng nói: **“Người tính không bằng Trời tính”**. “Trời” ở đây là vận mạng, phước báu của chính mình. Chẳng bao lâu sau, bà bị tai nạn ô tô trong lúc chính bà đang lái xe. Bà bị bệnh tim và đã chết trong bệnh viện. Chồng của bà bị thương rất nặng. Hòa Thượng nói: **“Bà Lôi có nhiều tiền đến như thế mà phải ra đi như vậy. Đây gọi là “hoạch tử”, chết yếu, đoản mạng. Khi ra đi bà rất khẩn trương, tâm thần bán loạn, Phật hiệu không nhớ để mà niệm. Vậy thì cái duyên với A Di Đà Phật đã bị bỏ lỡ rồi!”**.

Hòa Thượng khuyên chúng ta: **“Tất cả những việc khác thì chúng ta làm một cách tốt nhất, nhưng việc chính yếu trong cuộc đời này là niệm Phật cầu vãng sanh”**. Chính bản thân tôi nếu không được nhắc nhở thì niệm Phật không tha thiết. Tuy tôi không niệm “tài, sắc, danh, thực, thù” nhưng niệm nhiều việc khác, ít niệm Phật. Đó là chúng ta đã xem thường việc liễu thoát sanh tử. **Đối với người học Phật thì liễu thoát sanh tử là một việc vô cùng trọng đại, quan trọng hơn bất cứ thứ gì.**

Hòa Thượng nhắc đến cư sĩ Lôi. Bà rất giàu có. Một lần Bà chở Hòa Thượng đến một ngân hàng, bà mở tủ bảo hiểm của mình ở ngân hàng, trong đó có rất nhiều vàng bạc châu báu. Hòa Thượng hỏi: **“Bà chỉ có ngần này thôi à?”**. Bà ngạc nhiên hỏi: **“Hòa Thượng còn có nhiều hơn nữa à?”**. Hòa Thượng cười và nói: **“Nếu chỉ mở tủ ra để ngắm thì tôi có nhiều hơn bà nhiều. Tôi đến khắp nơi trên thế giới, đến những cửa hàng kinh doanh vàng bạc đá quý, đâu đâu cũng có thể ngắm những tủ vàng bạc châu báu như vậy”**. Đất ở Singapore và đất ở Hồng Kông rất đắt đỏ, vậy mà bà sở hữu rất nhiều đất ở hai nơi này. Bà nói với Hòa Thượng rằng bà sẽ dành ra những miếng đất để xây đạo tràng niệm Phật nhưng chưa kịp làm thì bà đã chết trong bệnh viện, thần hồn bán loạn. Hòa Thượng nói: **“Vậy thì đã lỡ mất đi cái duyên giải thoát rồi!”**.

“*Kinh Vô Lượng Thọ*” dạy chúng ta: “*Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm*”. Hai việc này tương bổ tương thành, hỗ trợ lẫn nhau. “*Phát tâm Bồ Đề*” nhưng nếu không “*một lòng chuyên niệm*” thì không được. “*Một lòng chuyên niệm*” mà không “*phát tâm Bồ Đề*” thì cũng không được. Nhiều hành giả cho rằng chỉ cần một câu “*A Di Đà Phật*” niệm đến cùng là được, nhưng đó chỉ là “*một lòng chuyên niệm*”. Chúng ta làm nhiều việc lợi ích chúng sinh nhưng đó chỉ là “*phát tâm Bồ Đề*”. Chúng ta mở trường học văn hóa truyền thống, làm trường chỉ là “*phát tâm Bồ Đề*”, lợi ích chúng sanh.

Hòa Thượng nói: “*Kiếp người ngán ngủ, thế sự vô thường. Chúng ta ngày ngày tạo nghiệp, không biết chính mình có tội nghiệp. Khi quả báo hiện tiền, chúng ta đành phải theo nghiệp lực đi đầu thai, thọ sanh*”. Hàng ngày, khởi tâm động niệm trong nội tâm của chúng ta diễn biến rất phức tạp. Từng ý niệm li ti trong đó bó chặt chúng ta: Nhà của ta, con của ta, tài sản của ta... Tất cả chỉ là duyên mà thôi. Duyên đủ thì tụ họp, duyên hết thì tan rã.

Trong “*Kinh Kim Cang*”, Phật đã nói cho chúng ta rất rõ ràng: “*Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng. Nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh*”. Tất cả những gì có hình tướng đều như giấc mộng, như sấm chớp, như bọt nước, không có gì là thật nhưng chúng ta cứ cho nó là thật. Phải nhìn thấy tất cả đều là duyên, tất cả đều là giả. Đủ duyên thì đến, hết duyên thì đi, không có gì là thật.

Phật đã nói cho chúng ta “*Bát Khổ*”: “*Sinh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, oán tăng hội khổ, cầu bất đắc khổ, ngũ uẩn xí thanh khổ*”. “*Ngũ uẩn*” là yếu tố tạo nên thân và tâm con người. “*Ngũ uẩn*” bao gồm sắc, thọ, tưởng, hành, thức. Cơ thể chúng ta gồm đất, nước, gió, lửa, cái nào mạnh hơn thì sẽ tạo thành xung đột khiến chúng ta khổ.

Tôi chợt nhớ đến bộ phim “*Dòng sông ly biệt*”. Nước mắt mà chúng ta tiễn đưa người thân từ nhiều đời nhiều kiếp đến nay nhiều như một dòng sông. Chúng ta đã đưa tiễn không biết bao nhiêu người. Nếu chúng ta không phản tỉnh thì chúng ta lại khóc để đưa tiễn mọi người và khóc để đưa tiễn chính mình.

Người tu hành có đạo lực thì khác. Họ không khóc để đưa tiễn mình, họ biết rõ là mình lại phải một lần “*thay chiếc áo cũ*”. Chúng ta mới chỉ khởi lên ý niệm chứ công phu chưa đạt đến trình độ “*thay chiếc áo cũ*”. Nhờ tiếp cận Phật pháp mà chúng ta có một cái thấy, cái nhìn để chính mình có một sự chuẩn bị, từ đó biết rằng kiếp nhân sinh này là giả hợp, đừng sống buông lung, túng tình, tùy tiện. Biết kiếp nhân sinh này là giả hợp thì chúng ta phải quên đi chính mình để phục vụ người khác.

Chúng ta thử nghĩ xem: Trong cuộc đời này chúng ta đã đưa tiễn bao nhiêu người rồi? Dù người thân yêu nhất, chúng ta cũng phải tiễn họ ra đi. Ba tôi chết khi tôi còn trẻ, lúc đó tôi khoảng 23 – 24 tuổi. Lúc lâm chung, Ba tôi nắm tay tôi rất chặt, không phải là cầu mong thoát chết mà đó là cái nắm tay gửi gắm bởi vì tôi là con cả, sau tôi là một đàn em. Ba tôi bị sơ gan cổ trướng, bụng to như cái trống. Lúc đó tôi tâm ý qua loa. Bây giờ đến tuổi này, tôi nhìn lại thì thấy mình đã đưa tiễn ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại, cô dì chú bác...

Chúng ta thấy: **Không có gì là chắc thật, không có gì tham ái tham cầu mà được. Chúng ta từ những tham ái, tham cầu đó mà tạo nghiệp.** Nhiều người vì con mà tạo ra vô số nghiệp. Nhiều người vì sự nghiệp mà tạo ra vô số nghiệp. Trên Kinh Phật gọi chúng ta là **“kẻ đáng thương hại”**. Chúng ta đã ở trong khổ mà còn tạo thêm khổ, tạo thêm nghiệp oan oan tương báo.

Nhân quá khứ chúng ta đã tạo vô cùng nhiều. Nhân ác, nhân bất thiện vô cùng nhiều, chỉ chờ duyên. Gặp duyên xấu thì nhân ác sinh sôi nảy nở. Chúng ta biết được điều này thì ngay đời này phải tích cực cắt đi tất cả duyên ác, không để duyên ác kết nối với nhân ác. Đời này chúng ta toàn tâm toàn lực kết duyên lành, kết duyên phước chứ không kết duyên ác.

Hòa Thượng dạy chúng ta thay đổi ý niệm, chuyển đổi ý niệm. Ví dụ chúng ta chuyển ý niệm chỉ nghĩ về gia đình của mình thành ý niệm nghĩ đến gia đình của mọi người, chuyển ý niệm chỉ nghĩ đến con của mình thành ý niệm nghĩ đến con của tất cả mọi người. **Cảm tình dụng sự, vì tình riêng mà làm việc thì càng lúc càng sai, càng lúc càng tệ. Vì tình riêng mà làm việc, đến lúc quả báo hiện tiền, theo nghiệp đi đầu thai thọ sanh thì chúng ta lại uổng phí kiếp người. Trong vô lượng kiếp đến nay, chúng ta đã uổng phí không biết bao nhiêu thân mạng. Nếu lần này chúng ta lại uổng phí kiếp người thì thật là đáng tiếc! Chúng ta đừng tiếp tục uổng phí!**

Ngày nay, nhiều người không có bất cứ một ý niệm gì về khổ, nhiều người đi lừa gạt người khác. Trong giai đoạn dịch bệnh Covid, một công ty xét nghiệm sinh phẩm đã làm sai trái. Hai vợ chồng vào tù, bây giờ ngồi trong tù đếm thời gian. Ba - bốn ngàn tỉ bây giờ chỉ là đồng giấy vụn mà thôi. Họ là người có học thức, có trình độ nhưng bây giờ chỉ mong được sống như những lão nông, chỉ mong có một căn chòi nhỏ, một mảnh ruộng nhỏ, sống cuộc đời cơm rau đạm bạc. Nhưng bây giờ họ muốn sống một cuộc đời bình thường nhất cũng không thể được, chắc là còn lâu lắm!

Người ta sống vì danh, vì lợi, vì để thỏa mãn **“năm dục sáu trần”**, nhất là những người sống trong ánh đèn sân khấu thì rất xem trọng danh lợi. Khi ngồi trên sân khấu, ghé chính thì cao hơn, ghé phụ thì thấp xuống, còn người bình thường thì ngồi ghé thường. Những chiếc ghé đó làm cho người ta chìm trong ảo danh ảo vọng. Họ chỉ được ngồi trên những chiếc ghé đó được vài chục lần rồi phải rời xuống. **“Danh”** đối với họ quan trọng như hơi thở. Có người vì tài mà bất chấp mọi thủ đoạn rồi tạo nghiệp. Có người vì danh mà bất chấp thủ đoạn rồi tạo nghiệp. Họ tạo nghiệp mà chính mình không hề hay biết, đến khi quả báo hiện tiền thì họ theo nghiệp mà thọ báo.

Hòa Thượng nói: **“Niệm Phật cầu vãng sanh ngay trong đời này là một đại sự lớn nhất! Chúng ta nhất định phải nắm lấy thời gian ngay trước mắt, phải tranh thủ từng giây từng phút thời gian ngay trước mắt này thì mới còn kịp! Nhất định không nên nghĩ tưởng trong tương lai mình sẽ làm gì đó!”**

Một ông chủ ở Nam Định sở hữu những tòa nhà chọc trời. Ông ra đi khi hơn 50 tuổi do bị bệnh ung thư. Hòa Thượng nhắc đến bà Lôi cư sĩ. Bà là một trong những người có công rất lớn. Xuyên suốt mười năm, mỗi

năm bà Lôi mời Hòa Thượng đến Hồng Kông giảng hai lần, lần nhiều nhất là bốn tháng, lần ít nhất là hơn một tháng. Sau khi bà Lôi mất thì phải rất lâu sau mới có người mời Hòa Thượng đến Hồng Kông để giảng. Bà Lôi mua nhiều đất đến như vậy, muốn xây dựng đạo tràng. Tâm của bà phát ra là tâm tốt nhưng đạo tràng chưa xây thành thì chính mình đã chết yểu.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: ***“Thế sự vô thường, nhân sanh khổ đau ngắn ngủi. Cho nên đối với tu học Phật pháp, chúng ta nhất định phải dũng mãnh, tinh tấn, đoạn ác phải nhanh, tu thiện phải tích cực”***. Tôi nghe lời Hòa Thượng, rất tích cực làm. Hàng ngày, tôi làm nhiều gấp 3 – 4 người. ***Chúng ta tích cực đoạn ác, tích cực tu thiện thì sẽ không còn thời gian để tạo ác***. Nếu chúng ta không được nhắc nhở thường xuyên thì chúng ta sẽ quên. Ở trong “bã” lợi danh, ở trong “bã” ngũ dục như ở trong mật ngọt, chúng ta quên rằng đó chỉ là giả tạm, đó là không thật. Chúng ta đắm chìm trong cái giả tạm, đắm chìm trong cái không thật. Đến lúc khổ đau đến cùng tột, chúng ta tâm thần bất định, chạy Đông chạy Tây để tìm cầu.

Nhiều năm nay tôi rất quan tâm đến một bà cụ ở Nha Trang. Bà sống một mình vì em trai đã chết, con gái đã chết. Bà không chuyên tâm nghe pháp Hòa Thượng nhưng may mắn là bà rất chuyên tâm niệm Phật. Khi bà bị mắc dịch Covid, bà không đi chữa bệnh mà nằm ở nhà chuyên tâm niệm Phật. Bà đã âm tính sau một thời gian tinh tấn niệm Phật. Tôi không thường xuyên gọi điện, nhắn tin cho bà mà chỉ gửi bà một câu viết bằng chữ Hán: ***“Bình tâm niệm Phật”***. Điều quan trọng là khi chúng ta gặp việc thì chúng ta có giữ được ***“tâm bình khí hòa”*** hay không. Chính bản thân tôi cũng chưa chắc chắn là đã ***“tâm bình khí hòa”***.

Chúng ta cứ nghe lời Hòa Thượng, đối với việc tu học Phật pháp phải dũng mãnh tinh tấn, đoạn ác phải nhanh, tu thiện phải tích cực, không được lơ lửng một chút nào. Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta phải nắm lấy từng phút giây để liễu thoát sanh tử, ra khỏi ba cõi. Thực sự, hàng ngày chúng ta làm nhiều việc không đâu, lãng phí quá nhiều thời gian. Nhất là trong thời đại hiện nay, tai nạn triền miên, chúng ta nhất định phải tranh thủ tu hành, niệm Phật cầu vãng sanh, không đợi đến tương lai, không đợi đến năm sau. Năm sau không thể đợi!”***.

Ngày mai còn chưa biết rõ thì biết ra sao ngày sau? Có một quán ăn treo tấm biển ***“ngày mai ăn không phải trả tiền”***. Hai Cha con đến quán đó, nhìn thấy tấm biển viết như vậy liền đi về để hôm sau quay lại ăn miễn phí. Hôm sau hai Cha con đến ăn nhưng chủ quán vẫn tính tiền bởi vì ngày mai chưa đến. Ngày mai còn chưa đến thì năm sau, nhiều năm sau nữa cũng vẫn chưa đến.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta: ***“Niệm Phật cầu vãng sanh ngay trong đời này là một đại sự lớn nhất! Chúng ta nhất định phải nắm lấy thời gian ngay trước mắt, phải tranh thủ từng giây từng phút thời gian ngay trước mắt này thì mới còn kịp! Nhất định không nên nghĩ tưởng trong tương lai mình sẽ làm gì đó!”***

Đối với pháp môn thì trong tâm ta một câu “**A Di Đà Phật**” niệm đến cùng. Chúng ta phải nắm lấy thời gian trước mắt để lo cho việc lớn sanh tử vì không biết có ngày mai hay không. Nếu chúng ta không học tập ngày ngày để được thường xuyên nhắc nhở thì chúng ta sẽ quên rằng thế gian vô thường, kiếp người ngắn ngủi.

Phật hỏi đệ tử: “*Kiếp người dài bao lâu?*”. Người thì nói kiếp người có 60 tuổi, người thì nói kiếp người có 70 tuổi, người thì nói kiếp người có 80 tuổi. Cuối cùng, Phật chốt lại: “**Kiếp người trong một hơi thở**”. Hít vào mà không thở ra thì hết một kiếp người. Vậy mà chúng ta dành quá nhiều thời gian để giận, hờn, thương, ghét. Chúng ta quá lãng phí thời gian!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!